Betrokkenheid in het medicatiebeleid van Vlaamse woonzorgcentra: bewoners en hun naasten

Haio: Pauwels Thomas , KUL
Promotor: VAN POTTELBERGH Gijs , KUL
Praktijkopleider: MERTENS Ann , Nuyens Lieve , VAN DEN BERGH Hilde , VANDER WEYDEN Liesbeth

Context: In woonzorgcentra (WZC) is het medicatiebeleid vaak complex door multimorbiditeit, polyfarmacie en frailty van bewoners. Tegelijk wint shared decision making (SDM) aan belang, maar het blijft onduidelijk in welke mate bewoners en hun naasten in Vlaamse WZC daadwerkelijk betrokken worden bij medicatiegerelateerde beslissingen.

Onderzoeksvraag: In welke mate worden WZC-bewoners in Vlaanderen, en hun naasten, momenteel betrokken worden bij beslissingen in het medicatiebeleid, en hoe tevreden ze hierover zijn.

Methode: Deze studie had een gemengd kwalitatief en kwantitatief design en maakte gebruik van twee grotendeels overlappende gestructureerde vragenlijsten: één voor bewoners en één voor naasten. Bewoners zonder dementie van drie Vlaamse WZC en hun naasten werden geïncludeerd tussen november 2024 en juni 2025. De vragenlijsten peilden naar sociodemografische kenmerken, ervaren betrokkenheid, kennis en tevredenheid over het medicatiebeleid, aangevuld met open vragen.

Resultaten: Bij bewoners (n = 42) gaf 45% aan voldoende betrokken te worden bij beslissingen over hun medicatie, bij naasten (n = 27) bedroeg dit 37%. Zowel bij bewoners als bij naasten was een grotere ervaren betrokkenheid significant positief gecorreleerd met een hogere tevredenheid over de ontvangen informatie over medicatie. Ook bleek een hogere totaalscore voor betrokkenheid en tevredenheid samen te hangen met een betere kennis van de ingenomen medicatieklassen. Uit de open vragen kwam vooral de nood aan duidelijke communicatie, schriftelijke informatie en toegankelijke medicatieschema’s naar voren.

Conclusie: De studie suggereert dat betrokkenheid van bewoners en naasten een belangrijke determinant is van tevredenheid over het medicatiebeleid in Vlaamse WZC. De resultaten wijzen op het belang van persoonsgerichte communicatie, het expliciet bevragen van gewenste betrokkenheid en praktische ondersteuning, zoals het delen van actuele medicatieschema’s en het toelichten van medicatiewijzigingen. Toekomstig onderzoek met meer gevalideerde meetinstrumenten is nodig om betrokkenheid nauwkeuriger te onderscheiden van tevredenheid.